
KO JE IZDAO BRIGADIRA RADOMIRA VEŠOVIĆA

Milan Šćekić

This paper brings back the question as to who among the Montenegrin officers in 1916 betrayed the Montenegrin brigadier and former minister for armed forces Radomir Vešović to the Austro-Hungarians, thus thwarting the preparations for the uprising in Montenegro. We used historical sources kept in the State Archives of Montenegro, materials of the Library of the Historical Institute of Montenegro, press and relevant literature on the mentioned topic. The aim of the work is to point to probable perpetrators and their motives, and contribute to the clarification of this dilemma, although there is no solid evidence as to who betrayed Radomir Vešović in 1916.

Radomir Vešović rođen je 1871. godine u selu Lopate, u Lijevoj Rijeci (Vasojevići), gdje je završio osnovnoškolsko obrazovanje. U crnogorskoj prijestonici (Cetinje) završio je Nižu gimnaziju, a oficirsku školu u Kazerti kod Napulja (Italija). Sredinom 1888. godine proizveden je u desečara, a jula naredne godine u čin poluvodnika. Nakon pohađanja oficirske škole u Italiji, koju je završio sa odličnim uspjehom, dolazi u Crnu Goru 1891. godine. Kao poručnik imenovan je za ađutanta Kolašinske

brigade (1891), dok je od 1895. do 1901. godine obavljao dužnost nastavnika u podoficirskoj školi u Podgorici. Službu u stajaćoj vojsci započeo je 1896. godine kao pješadijski poručnik, dok je od 1898. godine obavljao dužnost ađutanta Dvora. Tri godine kasnije (1901) proizveden je u čin kapetana pješadije. Iste godine postavljen je na dužnost komandira čete Drugog bataljona stajaće vojske. Krajem 1905. godine proizveden je u čin komandira (majora).¹ Za narodnog poslanika izabran je 1905. godine, a poslije toga je imenovan za komandanta Gornjovasojevičke brigade i političko-pograničnog komesara u Andrijevići.² Zbog sumnje da je učestvovao u „bombaškoj aferi“, proveo je nekoliko mjeseci u zatvoru, ali je oslobođen kao nevin. Načelnik Ministarstva vojnog postao je 1908. godine, a nakon toga i šef štaba Druge divizije, čije je sjedište bilo u Podgorici. Na dužnost upravitelja Vasojevičke oblasti je imenovan marta 1911. godine. Iste godine imenovan je i za komandanta Vasojevičke brigade. Za vrijeme Balkanskih ratova bio je komandant Gornjovasojevičke brigade, sa kojom je 1912. zauzeo Plav, Gusinje, Dečane, a sa dijelovima Kolašinske i Drinske divizije II poziva u isto vrijeme ušao je u Đakovicu (prije komandanta Drinske divizije). Nakon ratnih operacija na prostoru Plava, Gusinja i Metohije, sa Gornjovasojevičkom brigadom je učestvovao u borbama oko Skadra 1913. godine. Crnogorski suveren odlikovao ga je medaljom Obilića, a zbog ispoljene hrabrosti u borbama oko Skadra nazivan je „vitezom od Bardanjolta“. Krajem 1913. godine imenovan je za komandanta Šeste (Đakovičke) divizije,

¹ U literaturi se mogu naći podaci da je Vešović čin majora dobio 31. oktobra 1906. godine.

² U istoriografiji postoje neslaganja oko godine imenovanja Vešovića za vršioca dužnosti komandanta Gornjovasojevičke brigade i političko-pograničnog komesara u Andrijevići. Pretežno se navode 1906. i 1907. godina. Takođe postoje oprečni podaci o tome kada je završio školovanje u Italiji, kao i brojnih drugih dužnosti koje je obavljao.

dok je dužnost sudije Divizijskog suda četvrte divizije obavljao do kraja maja 1914. godine. Za vrijeme Prvog svjetskog rata komandovao je Starosrbijanskim odredom, sa kojim je zauzeo Skadar juna 1915. godine. Vojni slom Crne Gore, januara 1916. godine, zatekao ga je na dužnosti ministra vojnog. Kao predstavnik „krnje vlade“, skupa sa ministrima Markom Radulovićem i Ristom Popovićem, ostao je u Crnoj Gori za vrijeme austrougarske okupacije. Došavši u posjed informacija da priprema ustanak u Crnoj Gori, generalni guverner, Viktor Veber fon Vebeau donio je odluku da se U literaturi se mogu naći podaci da je Vešović čin majora dobio 31. oktobra 1906. godine. Radomir Vešović sa osumnjičenim osobama internira. Ubistvom austrougarskog oficira juna 1916. godine izbjegao je internaciju, odmetnuvši se nakon toga u šumu. Austrougarskoj vlasti predao se poslije osamnaest mjeseci odmetništva, početkom 1918. godine. Bio je interniran u Grac i Peštal. U Peštalu je dočekao kapitulaciju Austrougarske. Prilikom povratka za Crnu Goru, lišen je slobode i zadržan u Slavenskom Brodu do izglasavanja odluka Podgoričke skupštine. U vojsci Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca imao je čin generala, a bio je raspoređen na dužnost komandanta divizije u Skoplju. Penzionisan je juna 1919. godine. Nekoliko mjeseci kasnije prinudno je bio doveden u Beograd, a potom zatvoren sa sinom u Sremskoj Mitrovici, nakon što je pokušao da pobjegne preko Rumunije u Rusiju. Nakon petnaest mjeseci provedenih u istražnom zatvoru, oslobođen je odgovornosti februara 1921. godine. Poslije puštanja na slobodu, dolazi u Crnu Goru, gdje se politički angažuje kao član Glavnog odbora i kandidat za poslanika Crnogorske stranke. Umro je 1938. godine u Slavenskom Šamcu.³

³ *Istorijski leksikon Crne Gore*, knj. 5, Podgorica, 2006, 1169–1170; Dušan J. Martinović, *Portreti VII*, Cetinje, 2000, 41–62; Mitar Đurišić, *Denaral Radomir Vešović u ratovima za slobodu*, Andrijevica, 2005, 13–163; Srđa Martinović, *Generali Knjaževine i Kraljevine Crne Gore*, Cetinje, 2016,

Uspostavljanjem vojne uprave (Vojno generalno guvernestvo) marta 1916. godine, i suspendovanjem krnje crnogorske vlade, ozvaničeno je uvođenje okupacione uprave u Crnoj Gori. Iako postoje indicije koje ukazuju da je još krnja vlada (Marko Radulović, Risto Popović, Radomir Vešović) radila na podizanju ustanka u Crnoj Gori, tek nakon njenog raspuštanja počele su da se vrše intenzivne pripreme na njegovom organizovanju. Najviše inicijative u tom smislu pokazao je brigadir Radomir Vešović, koji je u organizaciji „ustanka otišao najdalje“. Ali, činjenica da su Austrougari uz pomoć nekih crnogorskih oficira osujetili njegove planove,⁴ otvara pitanje ko su bili ti oficiri, i iz kojih su pobuda prokazali brigadira Radomira Vešovića.

U crnogorskoj historiografiji postoji dilema ko je izdao brigadira Radomira Vešovića 1916. godine, i tako osujetio pripreme za podizanje ustanka u Crnoj Gori protiv austrougarske vlasti. Nezainteresovanost istraživača za ovu tematiku, doprinijela je da u istorijskoj nauci do danas nije rasvijetljeno ko je počinio ovo izdajstvo, iako postoje ozbiljne indicije i istorijski izvori koji ukazuju na vjerovatne počiniocce. U svakom slučaju, nesporno je da su u Vešovićevom prokazivanju austrougarskim organima vlasti, sudjelovala dva crnogorska oficira.

Jedan od tih oficira nalazio se u austrougarskoj službi za vrijeme okupacije, a konkretne dokaze Austrougarima da brigadir Radomir Vešović priprema ustanak u Crnoj Gori,

249–255; Radomir Vešović, *Memoari*, Podgorica, 2005, 11–32.

⁴ Novica Rakočević, *Crna Gora u Prvom svjetskom ratu 1914–1918*, Podgorica, 1997, 295–318.

Brigadir Radomir Vešović
1871–1938

dostavio je bivši kapetan crnogorske vojske. Ko je bio taj kapetan, i iz kojih pobuda je izdao brigadira Vešovića, iz relevantne literature ne može se doznati. Naprotiv, izuzev podataka da je po dolasku iz Podgorice u Bukovu Poljanu kod Mateševa, Radomir Vešović organizovao u Vasojevićima i kolašinskom kraju mrežu povjerenika sa namjerom da podigne ustanak, kao i da je civilni komesar kolašinskog okruga, Dr Miloš Ljeskovac, otkrio „konce Vešovićeve organizacije“, ne postoje podaci koji otkrivaju identitet lica koja su odala Austrougarima da brigadir Radomir Vešović priprema ustanak u Crnoj Gori.⁵

Iz telegrama koje je juna 1916. godine Okružna komanda u Kolašinu poslala generalnom guverneru na Cetinju, evidentno je jedino da su od dva oficira koji su prokazali Radomira Vešovića, Austrougarima posebno dragocjene podatke dao jedan bivši aktivni oficir crnogorske vojske. To potvrđuje i izvještaj koji je general Viktor Veber fon Vebenau uputio austrougarskoj Vrhovnoj komandi, u kome se navodi da je „jedan crnogorski

⁵ Isto.

kapetan povjerljivo saopštio“ 10. juna Okružnoj komandi u Kolašinu da se jedan broj visokih crnogorskih oficira sprema da izvede puč u Crnoj Gori.⁶ Kao nagradu za uslugu koju su im učinili, Okružna komanda u Kolašinu predlagala je da se jednom oficiru isplati 2.000 a drugom 8.000 kruna. „Osim toga moli se za dozvolu, da se ovi crnogorski oficiri koji su nam učinili usluge ostave ovdje; osim kad ne bi sami zbog svog glasa htjeli da ne izbjegnu interniranje“,⁷ kaže se u telegramu Okružne komande iz Kolašina.

Telegrami koje je Okružna komanda iz Kolašina slala generalnom guverneru na Cetinje juna 1916. godine, publikovani su krajem tridesetih godina XX vijeka u jednom međuratnom listu koji je izlazio u Crnoj Gori.⁸ Nakon njihovog objavljivanja, penzionisani đeneral Radomir Vešović, potpukovnik Radivoje Milošević, major u penziji Đorđe Marijanović, penzioner Mirko Dedović, kapetan u penziji Batrić M. Zečević, učitelj Janko Tošković, sudija u penziji Milo Delević i pezioner Radosav Joksimović, zahtijevali su da im Miloš Ljeskovac, koji je tada obavljao funkciju potpredsjednika sarajevske opštine, pošalje u prepisu ili originalu izvještaj koji mu je dao bivši crnogorski aktivni oficir, jer su vjerovali da ga i dalje posjeduje. U suprotnom, zahtijevali su da im saopšti ime toga oficira i da im po sjećanju iznese njegovu sadržinu.⁹

U odgovoru Vešoviću i njegovim drugovima, potpredsjednik sarajevske opštine nije otkrio identitet lica koja su odala Vešovića. Naprotiv, kazao je da je za vrijeme službe u Kolašinu, bilo pojedinaca koji su u nastojanju da se dodvore okupacionoj vlasti podnosili razne prijave i optužbe, ali da ih one nijesu ozbiljno razmatrale. Tim prije jer su dostave i prijave koje su

⁶ *Isto*, 312.

⁷ *Slobodna misao*, 27 mart 1938, 2.

⁸ *Slobodna misao*, 13. mart 1938, 4, 6; *Slobodna misao*, 27. mart 1938, 2.

⁹ *Slobodna misao*, 13. mart 1938, 6.

podnošene austrougarskim vlastima bile beznačajne po karakteru, kao i da su se uglavnom odnosile na to „da se pojedinci odmeću od vlasti i da rade protivu interesa monarhije“. Ljeskovac ističe da se dobro sjeća jedne takve dostave, koju su mu tokom juna ili jula 1916. godine iz Andrijevice uputili izvjesni Miraš Vukadinović ili Vukašinović, predsjednik Božičko-seoske opštine, te Novica i Jovan Pejović ili Perović, o tome kako se brigadir Radomir Vešović sa komitima nalazi u Potkovicu ili Petkovicu u pastirskoj kolibi, da ih je austrougarska žandarmerijska patrola opkolila, ali da su oni uspjeli pobjeći u šumu. Nakon toga su od ovih lica dobili spisak svih komita, na čijem se čelu nalazio Radomir Vešović. Ljeskovac kaže, da je do skoro čuvao bilješke o tim dostavama, i da ako je to zločinačko djelo, stoji na raspolaganju Vešoviću i njegovim drugovima. Na kraju je potpredsjednik sarajevske opštine saopštio, da Radomir Vešović kao vinovnik tih događaja može mnogo više da kaže od njega. Posebno, zbog čega je ubio u Planinici „nevinog austrijskog poručnika“ i „stvorio nepodnosno stanje u Crnoj Gori“, koje je dovelo do internacije Crnogoraca. Kada se Vešović o tome izjasni, Ljeskovac je kazao da se „u interesu pravde i istine“ neće ustručavati da nastavi javnu polemiku sa njim.¹⁰

Iako je nakon toga u jednom sarajevskom listu Miloš Ljeskovac navodno demantovao da se upuštao u polemiku sa đeneralom Radomirom Vešovićem,¹¹ Vešović mu je odgovorio u štampi, da je izbjegao da pošalje prepis ili original izvješataja koje mu je dostavio 7. juna 1916. godine crnogorski oficir, te da je etiketiranjem Miraša Vukašinovića, Novice i Jovana Perovića, prikrio prave i označio kao dostavljače „neku ondašnju momčad“. Kako nije bio zadovoljan Ljeskovčevim odgovorom, koji ga je označio kao glavnog krivca za internaciju

¹⁰ *Slobodna misao*, 27. mart 1938, 2

¹¹ *Slobodna misao*, 1. maj 1938, 2.

i uvrijedio Crnogorce „da većito misle na kavgu“, Vešović mu je saopštio da će mu pružiti priliku da na sudu objasni optužbe iznijete na njegov, kao i račun Crnogoraca.¹² Ali, kako je nekoliko mjeseci nakon toga umro u Slavonskom Šamcu, ostalo je nepoznato da li je đeneral u penziji, Radomir Vešović, zaista okončao život ne saznajući ko ga je izdao Austrougarima, ili je, pak, samo želio da primora Ljeskovca da imenuje svoje dostavljače, čime bi ih javno diskreditovao, ili eventualno potkrijepio svoje sumnje i saznanja. Iako je teško povjerovati da Vešović nije znao ko ga je izdao 1916. godine, budući da su pojedini žitelji Vasojevića u to bili dobro upućeni, očigledno da je đeneral tu tajnu odnio u grob.

Ko su bili ti oficiri, i iz kojih su pobuda odali Vešovića, pokušala je da dozna i osmočlana crnogorska komitska grupa, koja je boravila na području vasojevićkih sela maja 1918. godine. Jedan od članova te grupe, inače poznati crnogorski komita, tvrdio je nekoliko decenija kasnije, da su od pojedinih žitelja iz Vasojevića doznali, da su Vešovića najvjerojatnije izdali kapetan Šćepan Marnić i poručnik Miloš Dujović. Svoje sumnje potkrepljivali su činjenicom da Marnić i Dujović nijesu bili internirani sa drugim crnogorskim oficirima, da su im austrougarske vlasti u Kolašinu izdale dozvole za slobodnu trgovinu i neograničeno kretanje, te da je na tavanu kuće Šćepana Marnića pronađen ranjeni austrougarski dezenter, profesor Milan Radić (priključio se nakon bjekstva iz vojske komitskoj grupi Rakočevića), koga su nakon toga austrougarski žandarmi odveli i strijeljali. Marnić, naravno, zbog toga nije snosio nikakve konsekvence, jer je bio prijatelj Miloša Ljeskovca. Štaviše, postoji osnovana sumnja da je Marnić izdao i profesora Milana Radića.¹³ Imajući u vidu da nijedna vojska

¹² *Slobodna misao*, 23. april 1938, 10.

¹³ Biblioteka Istorijskog instituta Crne Gore (u daljem tekstu BIICG), f-328, Borbe crnogorskih komita za vrijeme Prvog svjetskog rata, 1916–1918,

svijeta ne bi olako progledala kroz prste dezerterskom jataku, sumnja da je kapetan Šćepan Marnić izdao Vešovića, dobija još više na značaju. Tim prije, jer je u izvještaju austrougarskoj Vrhovnoj komandi general Viktor Veber fon Vebenau istakao da je pouzdane dokaze o Vešovićevom puču u Crnoj Gori, Okružnoj komandi u Kolašinu dostavio jedan crnogorski kapetan. Budući da je Šćepan Marnić imao čin kapetana, da je bio Vešovićev plemenik, da su austrougarske okupacione vlasti prema njemu i poručniku Milošu Dujoviću pokazivale naklonost, dozvolivši im da se u godinama kada su Crnom Gorom harale nemaština i glad dobro obogate, sumnja u to da su oni izdali Radomira Vešovića nije bila bez osnova.¹⁴

Iako komitska grupa koja je namjeravala da ispita ovaj slučaj nije znala ništa o Veberovoj prepisci sa Vrhovnom komandom, da bi doznala istinu o ovom slučaju, uputila se u selo Ptič da pronade kapetana Šćepana Marnića i poručnika Miloša Dujovića. Po dolasku u selo, komiti su doznali da se Dujović nalazi u kući, gdje je toga dana dotjerao volove s namjerom da ih proda u Podgoricu. Nakon što su u večernjim satima crnogorski komiti došli u Dujovićevu kuću, gdje su ga zatekli sa porodicom, dvoje komita otišli su da dovedu i Šćepana Marnića, namjeravajući da ih obojicu saslušaju. Ali, kako se Marnić nije nalazio te večeri kući (komiti su ga čekali do ponoći), opazivši dolazak komita, rođaci Miloša Dujovića pozvali su u pomoć austrougarsku vojsku iz Hana Garančića, Lijeve Rijeke i Kolašina, koja je nakon ponoći opsadila selo. Iako su komiti uspjeli na vrijeme da umaknu, kazavši prethodno Dujoviću da sjutra spremi ručak, jer će doći da mu „čestitaju Uskrs“ (toga dana je bio je Uskrs), zbog velike koncentracije austrougarske

17; Mile Kordić, Mihailo Ašanin, *Komitski pokret u Crnoj Gori 1916–1918*, Beograd, 1985, 312.

¹⁴ BIICG, *Borbe crnogorskih komita za vrijeme Prvog svjetskog rata, 1916–1918*, 17.

vojske (bataljon vojnika) nijesu više navraćili u selo.¹⁵ Tako je propao pokušaj da se rasvijetli ovaj slučaj.

No, to ne umanje sumnju da su upravo Marnić i Dujović izdali Radomira Vešovića. Naprotiv, toliko je indicija koje ukazuju da su ga odali njih dvojica, da ih je teško podvesti kao slučajnost. Posebno ako se zna da je Miloš Ljeskovac bio prijatelj sa Šćepanom Marnićem, kod koga je povremeno navraćao.¹⁶ Što je moglo toliko da zbliži civilnog komesara kolašinskog okruga Miloša Ljeskovca, inače sina pravoslavnog sveštenika iz Sarajeva, i crnogorskog oficira iz Vasojevića, ako ne Vešović. Pritom, na spisku Vasojevića koji su se pismeno obavezli austrougarskim vlastima, da će iskreno saradivati i pomagati im da uguše ustanički pokret Radomira Vešovića, nalaze se imena Miloša Dujovića i Šćepana Marnića.¹⁷ Iako to nije dokaz da su

¹⁵ BIICG, Borbe crnogorskih komita za vrijeme Prvog svjetskog rata, 1916–1918, 17.

¹⁶ M. Kordić, M. Ašanin, *Komitski pokret u Crnoj Gori 1916–1918*, 312.

¹⁷ Milisav – Miša Mišović, *General Radomir Vešović i Vasojevići pod Austro-Ugarskom okupacijom 1916–1918*, Ivangrad, 1979, 32–33. Miloš Ljeskovac je 1929. godine tvrdio da su se sa području andrijevičkog srezu Austrougarima pismeno obavezli: Bonić Vojvodić, Miro Đukanović, Gavro Novović, Jevto Ivanović, Arso Vukić, Milić Ivanović, Novica Perović, Jovan Vukić, Jovan Perović, Luka Vukić, Stana Čukić, Zako Vuković, Ivan Čukić, Velimir Jojić, Miloš Dujović, Šćepan Marnić, Vojin Orović, Milovan Milošević, Simo Mijović, Arso Arsenijević, Dmtar Vukičević, Radule Bojović, Ljubomir Labović, Ljubo Bakić, Vukašin Bojović, Milosav Vasović, Stojan Vulević, Đoko Fatić, Zarija Marijanović, Gavro Marijanović, Bogdan Marijanović, Miloš Martinović, Luka Martinović, Pavle Marsenić, Radule Vukić, Milenko Gojković, Pavle Račić, Miraš Vukašinović, Radomir Laban, Marko Čulafić, Velimir Šoškić, Novica Kenjić, Đuro Arsenijević, Milivoje Novičić, Ilija Zekić, Tomica Ivanović, Miloš Perović, Leka Lekić, Tomica Jojić, Veljko Vulević, Vukman Laban, Obrad Radunović, Aleksa Popović, Milić Vukasnović; u beranskom srezu obavezli su se: Arso Pajković, Milovan Saičić, Milisav Bojičić,

Dujović i Marnić izdali Vešovića, budući da se nemali broj Vasojevića pismeno obavezao da će pomagati Austrougarima, Šćepan Marnić je nesumnjivo imao snažan motiv da se osveti plahovitom crnogorskom brigadiru.

Naime, istražujući prošlost Crne Gore s početka 20. vijeka, pronašli smo dokument koji svjedoči da je za vrijeme Prvog balkanskog rata, 6. januara 1913. godine (stari kalendar), na putu između Kastrata i Gruda, brigadir Radomir Vešović udario pred Vasojevićkom brigadom po ranjenoj ruci, tada pješadijskog poručnika, Šćepana Marnića, kome je od siline udarca ruka trnula „čitavi sat“. Iako je Marnić od Vrhovne komande tražio zadovoljenje,¹⁸ koje vjerovatno nije dobio, tri godine kasnije, Marniću se pružila idealna prilika da se osveti Vešoviću. Tako je, po svemu sudeći, zahvaljujući violentnoj prirodi brigadira Radomira Vešovića i povrijeđenoj časti kapetana Šćepana Marnića, Vešovićev pokušaj da podigne ustanak u Crnoj Gori 1916. godine doživio neslavan kraj.

Interesantno, Radomir Vešović u svojim memoarima ne pominje Šćepana Marnića kao čovjeka koji ga je prokazao Austrougarima, što govori da vjerovatno nije imao čvrste argumente da ga optuži za izdaju. Ali, to ne znači da Vešović nije znao da je Marnić za vrijeme okupacije bio austrougarski špijun. Štaviše, ističe da mu je Jevto Krdžić kazao, da je Šćepan Marnić još dok se crnogorska vojska nalazila na položajima na Drini, govorio „da će biti vođa austrijskoj vojsci ako odstupi od

Miličko Delević, Radomir Joskimović, Novo Joksimović, Milonja Mićović, Vučko Čeran, Marijan Vuković, Radosav Joksimović, Veličko Nedić, Leko Šćekić, Vuksan Šćekić, Milonja Raković, Rajo Šekularac, Gorda Đukić, Joka Đukić, Miloš Popović, Milo Delević i dr. (Isto)

¹⁸ DACG, MV 1913, Vrhovna komanda (u daljem tekstu VK), Akta bez broja i datuma (u daljem tekstu ABBiD), f-2, bez broja, pješadijski poručnik Š. Marnić – brigadiru serdaru J. Vukotiću, šefu štaba Vrhovne komande, 6. januar.

Drine“. Činjenica da je te navode Radomir Vešović prokomentarisao riječima: „To je sada svojim ponašanjem i posvjedočio“,¹⁹ govori da je Vešović vjerovatno znao za Marnićevu ulogu i saradnju sa Ljeskovicem, ali da nije imao čvrste argumente da ga za to optuži. Nažalost, zbog nezainteresovanosti istoričara da istraže ulogu Marnića i Dujovića, ovaj događaj u historiografiji nije odmakao dalje od tvrdnji, da su nepobitne dokaze o Vešovićevim namjerama da podigne ustanak Austrougarima dostavila dvojica crnogorskih oficira.

Za razliku od istoričara koji su pokazali odsustvo interesovanja za ovaj događaj, književnik Mihailo Lalić bavio se ovim događajem u jednom od svojih romana. Iako nije ulazio u motive izdaje, saznanja do kojih je došao Lalić, takođe ozbiljno sumnjiče Šćepana Marnića i Miloša Dujovića kao austrougarske špijune koji su izdali Vešovića. Istina, Lalić sumnja i u kapetana Miloša Vujisića iz Tare, Blaža Anđelića, u čijoj je kući održan „jedan od posljednjih oficirskih sastanaka s Radomirom Vešovićem“, ali i još neke Crnogorce. Ipak, u romanu „Gledajući dolje na drumove“ kaže: „Najteža je sjenka sumnje za izdaju organizacije pala i ostala na imenima kapetana Šćepana Marnića i poručnika Miloša Dujovića... Pare ne muče no buče; bogatstvo im je omogućilo da podmićuju, čine usluge i stižu prijateljstva, no s druge strane je izazvalo zavist i mržnju okoline, može biti i klevete i krive optužbe.“²⁰ Dok se sumnje ne potkrijepe čvrstim dokazima, osumnjičeni za izdaju Vešovića nevini su pred istorijom.

¹⁹ R. Vešović, *Memoari*, 196.

²⁰ Mihailo Lalić, *Gledajući dolje na drumove*, Podgorica, 2014, 114–121.